

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ευνοιασμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς καὶ ἔστιν ἡσχὸν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν ζωὴν ἡμῶν ὠφελείας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμωτάτον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 5.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 7
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ος.

Ἐν Ἀθῆναις, τὴν 25 Μαρτίου 1895

Ἔτος 17ον.—Ἀριθ 42

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤ. ΜΑΛΛΩ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
[Συνέχεια· ἴδε σελ. 81.]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Αἰσθησις θερμότητος ἐπὶ τοῦ προσώ-
που ἐξηγήρει τὴν Πετρίναν· ἀνακαθή-
σασα, ἤνοιξε τοὺς ὀ-
φθαλμοὺς ἔντρομος,
καὶ εἶδεν ἀμυδρῶς με-
γάλην κεφαλὴν τρι-
χωτὴν κύπτουσαν ἐπ'
αὐτῆς.

Ἡθέλησε νὰ πα-
ραμερίσῃ, ἀλλ' ἡσθάν-
θη γλῶσσαν μεγάλην
ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς,
καὶ ἔμεινεν ἐπὶ τῆς
χλόης.

Εἰ καὶ τοῦτο ἐγι-
νεν ἀστραπηδόν, ἡ Πε-
τρίνα ὁμῶς ἔλαβε και-
ρὸν νὰ συνέλθῃ. Ἡ
μεγάλη ἐκείνη τριχω-
τὴ κεφαλὴ ἦτο κεφα-
λὴ ὄνου, μεταξὺ δὲ
τῶν πυκνῶν λειχα-

σμῶν τῆς γλώσσης τοῦ ὄνου ἐπὶ τε
τοῦ προσώπου καὶ τῶν χειρῶν αὐτῆς,
ἡδυνήθη νὰ τον παρατηρήσῃ.

«Παλληκαρᾶ!»

Καὶ περιέβαλε τὸν τράχηλόν του δι'
ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν τῆς καὶ τον
ἡσπάζετο δακρυρροοῦσα.

«Παλληκαρᾶ, καλέ μου Παλληκαρᾶ!»

Ἀκούσας ἐκεῖνος τὸ ὄνομά του ἔπαυσε
τοὺς λειχασμούς, καὶ ὑψώσας τὴν κεφα-
λήν ἔρρηξε πέντε ἢ ἑξ ὀγκηθμοὺς χα-
ρᾶς θριαμβευτικῶς, μετὰ δὲ τούτους, ὅ-
τινες δὲν τῷ ἤρκεσαν ὅπως διαλαλήσῃ
τὴν εὐαρέσκειάν του, ἔρρηξε πέντε ἢ ἑξ
ἐτέρους οὐχ ἥττον φοβερούς.

Ἡ Πετρίνα εἶδεν ὅτι ὁ Παλληκαρᾶς
δὲν εἶχεν οὔτε λέπαδνα οὔτε φορβεῖαν,
εἶχε δὲ πέδας εἰς τοὺς πόδας.

Ἐν ᾧ δὲ ἐκείνη μὲν εἶχεν ὑπεργερθῇ
ὅπως λάβῃ τὸν τράχηλόν του καὶ θέσῃ

τὴν κεφαλὴν του παρὰ τὴν κεφαλὴν τῆς,
θωπεύουσα αὐτὸν διὰ τῆς χειρὸς, ἐκεῖνος
δὲ ἔκλινε πρὸς αὐτὴν τὰ μακρὰ ὠτά του,
ἡκούσθη βραγχὴν φωνὴ κραυγάζουσα·

«Τέχεις, μωρὲ γέρο κατεργάρη; Στά-
σου λιγάκι, κ' ἔφτασα, κ' ἔφτασα παλ-
ληκαράκι μου.»

Καὶ ὄντως θόρυβος βημάτων ἐσπευ-
σμένων ἀντήχησε μετ' οὐ πολὺ ἐπὶ τῶν
χαλίκων τῆς ὁδοῦ, καὶ ἡ Πετρίνα εἶδε

καταληφθεῖσα ὑπὸ ἀδυναμίας ἡναγκάσθη
νὰ καθίσῃ, ἡ δὲ ὠχρότης αὐτῆς ὡς καὶ
οἱ δακρύβρεκτοι ὀφθαλμοὶ ὠμίλησαν ἀντ'
αὐτῆς.

«Τέχεις, ἡρώτησεν ἡ Ἀνδρογυναίκα,
ἄρρωστη εἶσαι;» Ἀλλ' ἡ Πετρίνα ἀνε-
κίνησε τὰ χεῖλη χωρὶς νάρθρῳσιν φθόγ-
γον τινά· στηριζομένη δὲ ἐπὶ τοῦ ἀγκῶ-
νος, ἐξηπλώθη ἐξ ὀλοκλήρου, ἄχρους,
τρέμουσα, καταβεβλημένη ὑπὸ τε τῆς
συγκινήσεως καὶ τῆς
ἀδυναμίας.

«Μὰ λοιπόν, ἀνε-
φώνησεν ἡ Ρουκερῇ,
δὲν ἔμπορεῖς νὰ πῆς
τί ἔχεις;»

Ἀκριβῶς δὲν ἡδύ-
νατο νὰ εἴπῃ τί εἶχε,
καὶ τοι εἶχε συνείδη-
σιν τῶν περὶ αὐτὴν.

Ἀλλ' ἡ Ρουκερῇ
ἦτο γυνὴ πεπειραμέ-
νη, γινώσκουσα πάσας
τὰς δυστυχίας.

«Μπορεῖ νὰ ψο-
φήσῃ τῆς πείνας»,
ἐψιθύρισε.

Καὶ ἄνευ περαιτέ-
ρω, σπεύδει πρὸς τὴν
ὁδὸν ἔνθα ἦτο μικρὸν

προβάλλοντα ἄνδρα ἐνδεδυσμένον βλούζαν
καὶ φοροῦντα πῖλον δερμάτινον, ἔχοντα δὲ
καπνοσύριγγα εἰς τὸ στόμα.

«Ἐ! μαγκίτσα, τί του κάνεις τοῦ
γαϊδάρου μου;» ἀνεφώνησε χωρὶς νὰ
ἀφαιρέσῃ τὴν καπνοσύριγγα ἀπὸ τῶν
χειλέων τῆς.

Πάραυτα ἡ Πετρίνα ἀνεγνώρισε τὴν
Ρουκερῇ, τὴν ἀνδρογυναίκα ῥακισυλ-
λέκτιν, εἰς ἣν εἶχε πωλήσῃ τὸν Παλλη-
καρᾶν ἐν τῇ Ἀγορᾷ τῶν ἱππῶν· ἀλλ' ἡ
ῥακισυλλέκτις δὲν τὴν ἀνεγνώρισε· μά-
λις δὲ μετὰ τινα ὥραν παρετήρησεν
αὐτὴν ἐκθάμβως.

«Κάπου σε εἶδα; εἶπε.

— Ὅταν σας ἐπούλησα τὸν Παλλη-
καρᾶν.

— Μπα! σὺ εἶσαι, κοριτσάκι μου,
καὶ τί κάνεις ἐδῶ;»

Ἡ Πετρίνα δὲν ἡδυνήθη ν' ἀποκριθῇ·

κάρρον ἄευσκτον, οὐ αἱ πλευραὶ ἐστολί-
ζοντο ὑπὸ δερμάτων κονίκλων κρεμαμέ-
νων τῇδε κακείσε, ζωηρῶς ἀνοίγει κἀνι-
στρον καὶ ἐξάγει ἄρτον, τεμάχιον τυρίου,
φιάλην καὶ τρέχουσα φέρει αὐτὰ πρὸς τὴν
Πετρίναν, ἥτις διετελεῖ ἐν τῇ αὐτῇ κατα-
στάσει.

«Πρόσμενε, κορίτσι μου, πρόσμενε»
εἶπεν ἡ Ρουκερῇ. Καὶ γονυπετήσασα
παρ' αὐτῇ, εἰσῆγαγε τὸ στόμιόν τῆς φι-
άλῃς μεταξὺ τῶν χειλέων.

«Πιὲ μιὰ καλὴ γουλιὰ, ὅα σε δυνα-
μώσῃ.»

Ὄντως ἡ «καλὴ γουλιὰ», ἐπανήγαγε
τὸ αἷμα εἰς τὸ ὠχρὸν πρόσωπον τῆς Πε-
τρίνας καὶ τὴν ἀπέδωκε τὴν κίνησιν.

«Ἐπεινοῦσες;

— Μάλιστα.

— Λοιπὸν τώρα πρέπει νὰ φᾶς, ἀλλὰ
ἦσυχά ἦσυχά, πρόσμενε λιγάκι.»

«Ἡσθάνθη γλῶσσαν μεγάλην ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς» (Σελ. 89, στήλ. α'.)

Ἐκοψε τεμάχιον ἄρτου καὶ τυρίου καὶ τα ἔδωκεν εἰς τὴν Πετρίναν.

«Ἦσυχα ἤσυχα νᾶχωμε καὶ τὸν νοῦ μας, ἡ καλλιτέρα θὰ φάγω κ' ἐγὼ μαζί σου γιὰ νὰ κρατηθῇς.»

Ἡ προφύλαξις ἦτο φρονιμωτάτη, διότι ἡδὴ ἡ Πετρίνα εἶχε δαγκάσῃ ὀλόκληρον τὸν ἄρτον καὶ ἐφαίνετο ὅτι δὲν θὰ συνεμορφοῦτο πρὸς τὴν παραγγελίαν τῆς Ρουκερῆς.

Μέχρι τότε ὁ Παλληκαρᾶς ἔμενε ἀκίνητος, παρατηρῶν τὰ συμβαίνοντα διὰ τῶν μεγάλων καὶ γλυκῶν ὀφθαλμῶν του. Ὅτε δὲ εἶδε τὴν Ρουκερὴν καθημένην ἐπὶ τοῦ χόρτου παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς Πετρίνας, ἐγονυπέτησε πλησίον αὐτῆς.

«Ὁ κατεργάτης θὰ ἤθελεν ἓνα κομμάτι ψωμί, εἶπεν ἡ Ρουκερὴ.

— Μὲ τὴν ἀδειάν σας νὰ του δώσω ἓνα κομμάτι ;

— Δὲς του ἓνα δῦο, ὅσα θέλεις, καὶ ὅταν δὲν θὰ ἔχη πιά ψωμί, θὰ ἔχη ἀκόμα. Μὴ στενοχωρεῖσαι, κορίτσι μου, δὲν ξέρεις πόσο εἶν' εὐχαριστημένος πού σε ξαναρῆκε, τὸ καλὸ παλληκαράκι, γιὰτὶ ξέρεις εἶναι καλὸ παλληκαράκι.

— Ἀλήθεια ;

— Ὅταν φᾶς τὸ κομμάτι σου, θὰ μου πῆς πῶς εἶσαι μέσα 'ς αὐτὸ τὸ δάσος μισοπεθαμμένη τῆς πείνας, γιὰτὶ μὰ τὸ ναὶ θὰ ἦταν ἀμαρτία νὰ σε πνίξω.

Παρὰ τὰς προτροπὰς τῆς Ρουκερῆς ταχέως τὸ τεμάχιον κατεβροχθίσθη.

«Θὰ ἤθελες καὶ ἄλλο, εἶπεν ἄφ' οὗ ἐξηφανίσθη τὸ πρῶτον.

— Ἀλήθεια.

— Τὸ λοιπὸν δὲ θὰ το λάβης, ἂν δέ μου εἰπῇς πρῶτα τὴν ἱστορίαν σου. Καὶ 'ς ὅσην ὥραν θὰ σου φάγῃ ἡ ἱστορία, θὰ κατακαθίσῃ αὐτὸ που ἔφαγες.»

Ἡ Πετρίνα εἶπε τὴν αἰτηθεῖσαν διήγησιν, ἀρχίσασα ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς μητρός της. Ὅτε δὲ ἦλθεν εἰς τὸ συμβάν τοῦ Ἀγίου Διονυσίου, ἡ Ρουκερὴ, ἥτις εἶχεν ἀνάψῃ τὴν καπνοσύριγγά της, ἀπέσυρεν αὐτὴν ἐκ τοῦ στόματός της καὶ ἐξεσφενδόνησεν ὀρμαθὸν ὕδρων εἰς τὴν ἀρτοπώλιν.

«Ἐρεῖς ὅτι πῶς εἶναι μία κλέφτρα ; ἀνεφώνησε κανενὸς ἐγὼ δὲ δίνω κάλπικα' μὰ καὶ ποτέ μου δὲν ἐστάθηκα νὰ μου φορτώσῃ κανεὶς. Μεῖνε ἡσυχη καὶ θὰ μοῦ τα δώσῃ ὅταν θὰ ξαναπεράσω ἀπὸ τὸν Ἀγίον Διονύσιον εἰ δὲ καὶ μή, σηκώνων τὴ γειτονία 'ς τὸ ποδάρν. Ἐγὼ ἔχω φίλους ἐκεῖ καὶ τῆς καίμε τὸ μαγαζί.»

Ἡ Πετρίνα ἐξηκολούθει τὴν διήγησιν καὶ τὴν ἐτελείωσε.

«Καὶ ἔτσι δὲ ἦσαν νὰ πεθάνῃς. Καὶ πῶς σου φαινότανε ;

— 'Σ τὴν ἀρχὴν πολλὸ λυπηρὸ καὶ μάλιστα ἐφώναξα μία στιγμὴ, ὅπως φωνάζῃ κανεὶς τὴν νύκτα ὅταν τον πνίγουν. Ἐπειτα εἶδα 'ς τὸν ὕπνον μου τὸν Πα-

ράδεισον καὶ τὴν καλὴν τροφήν που ἔμελλαν νὰ φάγω ἐκεῖ. Ἡ μητέρα μ' ἐπερίμενε καὶ μου ἐτοίμαζε σκοκολάτα μὲ γάλα, καὶ μου μύριζε.

— Περὶεργο πρᾶγμα, ἡ ζέστη που θὰ σε 'πέθαινε, αὐτὴ ἴσα ἴσα σε ἐγλύτωσε, γιὰτὶ ἂν δὲν ἦταν ἡ ζέστη, ἐγὼ δὲ θὰ ἐσταματοῦσα 'ς αὐτὸ ἐδῶ τὸ δάσος γιὰ νὰ ξεκουρασθῇ ὁ Παλληκαρᾶς καὶ δὲ θὰ σ' εὔρισκε. Καὶ τώρα τί θέλεις νὰ κάνῃς ;

— Νὰ ἐξακολουθῇσω τὸν δρόμον μου.

— Καὶ αὐριο πῶς θὰ φᾶς ; Πρέπει νᾶχῃ κανεὶς τὴν ἡλικίαν σου γιὰ νὰ τα-ξιδεύῃ 'ς τὴν τύχην.

— Καὶ τί θέλετε νὰ κάμω ;

Ἡ Ρουκερὴ εἰσέπνευσε δις ἡ τρίς τὸν καπνὸν τῆς καπνοσύριγγός της σοβαρὰ, σκεπτομένη, ἔπειτα δὲ ἀπήντησε :

«Νά. Ἐγὼ ἔχω νὰ γυρίσω ἀκόμη μερικὰ χωριά, ν' ἀγοράσω διάφορα πράγματα τοῦ εἵδους μου. Ἐλα λοιπὸν μαζί μου, καὶ ἂν ἔχῃς δύναμι φώναξε λιγάκι : «κουνελλοδέριμα, κουρέλλια, παλιοσίδερα ποῖος ἔχει γιὰ πούλημα.»

Ἡ Πετρίνα ἐποίησε τὸ αἰτούμενον.

«Καλά, ἡ φωνὴ εἶναι καθαρή' ἐπειδὴ ἐγὼ πονῶ τὸ λαιμό μου θὰ φωνάζῃς γιὰ μένα καὶ θὰ βγάλῃς τὸ ψωμί σου. 'Σ ἓνα χωριὸ γνωρίζω ἓνα αὐγουλά καὶ αὐτὸς πηγαίνει ὡς τὰ περὶχωρα τῆς Ἀμιένης καὶ μαζεύει αὐγά, καὶ θὰ του εἰπῶ νὰ σε πάρῃ μαζί του 'ς τὸ ἀμαξάκι του. Καὶ ὅταν πᾶς κοντὰ 'ς τὴν Ἀμιένην, μπαίνεις 'ς τὸ σιδηρόδρομο καὶ πᾶς ὡς ἐκεῖ ὅπου εἶναι οἱ συγγενεῖς σου.

— Μὲ τί ;

— Μὲ τὰ πέντε φράγκα που θὰ σου δώσω 'μπροστὰ γιὰ τὸ πεντόφραγκό που σοῦ κλεψεν ἡ ψωμοῦ, κ' ἐγὼ θὰ τῆς το πάρω, χωρὶς ἄλλο.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

ΜΑΥΡΗ ΚΑΙ ΑΣΠΡΟΣ

[Συνέχεια ἴδε σελ. 84]

Οὐδεμία πνοὴ ἐτάραττε τὸν ἀέρα, ἡ δὲ σιωπὴ τῆς νυκτὸς διεκόπτετο μόνον ἀπὸ τὰς ἀπομεμακρυσμένας ὕλακας τῶν θωδῶν καὶ τὴν βαρεῖαν πτήσιν τῶν νυκτοβίων πτηνῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ἡ πεδιάς τῆς Μετζάνας καλύπτεται, ὡς καὶ πολλὰ ἄλλα ἐπαρχίαί τῆς Ἀλγερίας, ἀπὸ ἀπέραντα δάση δρυῶν, αἵτινες λέγονται φελλόδρυες διότι ὁ φλοῖός των, ὡς εἴπομεν, χρησιμεύει εἰς κατασκευὴν φελλῶν.

Ἡ καλλιέργεια τοῦ δένδρου τούτου καὶ ἡ συγκομιδὴ τοῦ φλοιοῦ του ἀποτελοῦν μίαν τὸν σπουδαιωτάτων ἀσχολιῶν τῶν ἀλγερινῶν κτηματιῶν.

Ἡ φελλόδρυς εἶναι μεγαλοπρεπὲς δέν-

δρον, ἔχον εἴκοσι μέτρα ὕψους καὶ τριῶν μέτρων περιφέρειαν. Ζῇ ἐνίοτε πέντε ἢ ἑξ αἰῶνας, καλὸν φελλὸν ὅμως παράγει μόνον μέχρι τοῦ ἑκατοστοῦ πεντηκостоῦ ἔτους αὐτῆς.

Διὰ τὴν ἀποφλοιώσιν, τὴν ἀπόσπασιν δηλαδὴ τοῦ φλοιοῦ, ἀπαιτοῦνται πολλοὶ ἄνθρωποι. Κατὰ τὴν ἐποχὴν λοιπὸν καθ' ἣν ἐκτελεῖται ἡ ὑπηρεσία αὕτη μισθώνονται καὶ πολλοὶ ἑκτακτοὶ ἐργάται.

Διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἡ γραῖα μαύρη ἔσπευδε νὰ φθάσῃ εἰς Μετζάναν πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου.

Ἡ ὀμίχλη διεσκορπίζετο ὀλίγον κατ' ὀλίγον. Μακρὰν, οἱ θῶες ἐσιώπησαν ἄλλ' οἱ ψιττακοὶ καὶ οἱ στρουθοὶ πληροῦσι τὸν ἀέρα μετὰ τὴν φλυαρίαν των.

Ἐνίοτε ἀπὸ δένδρου εἰς δένδρον πετᾷ πληθὺς κοροῦκοῦ, ὡραίων πτηνῶν, τῶν ὁποίων τὸ ποικίλον πτέρωμα ἔχει σπανίαν λάμψιν' ὅταν δὲ πετοῦν πυκνὰ πυκνὰ νομίζει τις ὅτι εἰς τὴν κορυφὴν τῶν δένδρων σείεται οὐράνιον τόξον.

— Θεοῦλη μου ! τί ὥμορφα πουλιά ! ἀναφωνεῖ ἐμφανισθεὶς εἰς ἀνοικτὸν μέρος τοῦ δάσους εὐρύσωμός τις ἀνὴρ, μέλαιναν ἔχων τὴν κόμην καὶ τὴν γενειάδα ἄλλ' ἐν ἀταξίᾳ, ζωηροῦς δὲ τοὺς ὀφθαλμούς, τοῦ ὁποίου δὲ ἡ προφορὰ ἐμαρτύρει ὅτι κατήγετο ἐκ Μασσαλίας.

— Ἐχτε τὴν χύνην, κύριε Λεβουκά, ἀπήντησε μεσήλικς ἀνὴρ, ὕψηλός, φορῶν ψάθινον πλατύγυρον πέλον, ὅστις ἦτο ὁ ἰδιοκτήτης τῆς φυτείας καὶ ἔχετε τύχην που εὐρεθήκατε ἐδῶ τὴν ἐποχὴν ποὺ ἔρχονται αὐτὰ τὰ πουλιά' γιὰτὶ εἶναι περαστικὰ μονάχα καὶ περνοῦν ἀπ' ἐδῶ γιὰ νὰ πᾶν εἰς τὸ βάθος τῆς Ἀφρικῆς.

— Ἀλήθεια ἔχω τύχην ! αὐτὸ ἴσα ἴσα ἔλεγα καὶ 'ς τὴν γυναῖκά μου πρὶν ξεκινήσω. Θὰ ἰδῇς πῶς καὶ παράξενο θὰ μου συμβῇ.

Καὶ ὁ κύριος Λεβουκάς, τοῦ ὁποίου τὸ βαπτιστικὸν ὄνομα ἦτο Φιλήτωρ, ὡς πρακτικὸς πωματοποιὸς ἀνέκραξε :

— 'Σ τὴ δουλειά τώρα !

Ἀμέως δὲ πολλοὶ ἐργάται φέροντες εἶδος πελέκως ἔκαμαν ἐπὶ τῶν φελλοδρυῶν καθέτους τινὰς ἐντομάς.

Ὁ Λεβουκάς, ὅστις εἶχεν ἀγοράσῃ ὀλόκληρον τὴν συγκομιδὴν, ἐπέβλεπε τοὺς ἐργάτας, ὡς καὶ ὁ ἰδιοκτήτης κ. Βρουναῆς. Μεταξὺ τῶν ἐργατῶν ἦτο καὶ μαῦρός τις, ὅστις παύσας τὴν ἐργασίαν, παρετήρει εἰς τὸν ἀέρα.

— Ἐκουράστηκες κ' ὅλα, μαῦρε μου ; ἠρώτησεν ὁ πωματοποιός.

— Ὁχι, κύριε, ὄχι.

— Τί βλέπεις λοιπὸν μὲ τὴν πεντήργειαν ἐκεῖ πάνω ;

— Σιγὰ κ' ὅχι, ἀπεκρίθη λακωνικῶς ὁ νεαρὸς μαῦρος, ἐκτείνων τὸν βραχίονα. Κακὸ πουλί !

— Ἐχει δίκαιον, εἶπεν ὁ κ. Βρουναῆς

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΤΗΝΩΝ ΤΟ ΚΑΝΑΡΙΟΝ

Πρὸς τοὺς μικροὺς φίλους
τῆς «Διαπλάσεως».

Ἦκουσα τόσα καλὰ νὰ λέγουν διὰ σᾶς, ὥστε ἀπεφάσισα νὰ συνδέσω γνωριμίαν μαζί σας, καὶ σας γράφω τὴν παροῦσάν μου μέσα ἀπὸ τὸ κλουβί μου. Ὅπως δα ξεύρετε, τὸ σῶμά μου εἶναι πολὺ μικρὸν (τὰ καλὰ μυρωδικὰ εἶναι μέσα σὲ μικρὰ μπουτιλάκια, λέγει μία γαλλικὴ παροιμία) ἡ κεφαλὴ μου στρογγυλὴ, τὸ ράμφος μου κοντὸν καὶ τὰ μάτια μου μικρά, μαῦρα καὶ ζωηρά. Τὸ πτέρωμά μου εἶναι κίτρινον' ἡ οὐρά μου εἶναι μεγάλη κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ σῶμά μου καὶ αἱ πτέρυγές μου μεγαλοῦται' οἱ πόδες μου εἶναι λεπτοί, καὶ ὁ κάθεὶς ἔχει τέσσαρας δακτύλους.

Τὰ ἄλλα πτηνὰ ζοῦν ἐλεύθερα εἰς τοὺς ἀγρούς ἢ εἰς τοὺς κήπους, ἐγὼ εἶμαι πουλὶ τοῦ δωματίου. Μέσα εἰς ἓν δωματίον, μέσα εἰς ἓν κλωβὸν γεννῶμαι καὶ ἐκεῖ κελαδῶ ὅσον ν' ἀποθάνω. Δὲν ὀνειρεύομαι δάση σκιερὰ καὶ φυλλώματα σιωπηλά, μ' ἀρέσει νὰ βλέπω παιδάκια τριγύρω μου καὶ νὰ σκορπίζω τὴν εὐθυμίαν μὲ τὸ κελάδημά μου. Δὲν εἶμαι στρυφνὸν καὶ μελαγχολικὸν ὡς τὴν κουκουβάγια, γίνομαι μὲ τὸ τίποτε εὐτυχές, μ' ἓνα σπυρὶ κεχρὶ ἡ καναβοῦρι, μ' ἓν τρυφερόν φύλλον μαρουλιοῦ, μ' ἓνα κομμάτι ζάχαριν.

Εἰξεύρετε ἄρα γε πόθεν ἔχομεν τὸ ὄνομά μας ; Ἀκούσατε πῶς περιγράφει τὸν τόπον ἀπὸ τὸν ὁποῖον καταγόμεθα, ὁ πρόπαππος τοῦ προπάππου μου ὅπως τὸ ἤκουσεν ἀπὸ τὸν πρόπαππον τοῦ προπάππου του κ' ἐκεῖνος ἀπὸ τὸν ἰδικόν του.

Εἰς τὰ Βορειοδυτικὰ μέρη τῆς θερμῆς Ἀφρικῆς εἶναι αἱ Κανάριοι νῆσοι' ὡς ὑψικόρυφα ὄρη ἀνορθοῦνται ἀπὸ τὰ κύματα τοῦ Ὀκεανοῦ. Πολλὰ φάραγγες καὶ στεναὶ καὶ λάδες φέρουν ἀπὸ τὰ βουνὰ πρὸς τὴν θάλασσαν. Ἐκεῖ φύονται ὠραῖαι πορτοκαλλεῖαι, καὶ βανανεῖαι, καὶ ὑψηλὰ δάφνη μεγαλοπρεπεῖς. Τὰ γρᾶφικὰ ἐκεῖνα μέρη εἶναι ἡ κοιτὶς τῶν καναρίων' μέσα εἰς τὴν μοσχοβολοῦσαν ἐκείνην ἀτμοσφαῖραν κτίζουν τὴν φωλεάν των.

Ὅα εἶναι τριακόσια περίπου ἔτη ἀφ' ὅτου ἔφεραν τοὺς προγόνους μας ἀπὸ τὴν πατρίδα μας εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ τῶσον σπάνια ἤμεθα τότε ὥστε πολλοὶ ἐδίδχν καὶ πεντακόσια καὶ ἑπτακόσια τάλλητρα

διὰ νὰ ἀποκτήσουν ἓν. Τώρα ὅμως δὲν φέρουν ἄγρια κανάρια ἀπὸ τὰς Κανάριους νήσους. Ὅλα τὰ κανάρια που βλέπετε ἐγεννήθησαν καὶ ἐμεγάλωσαν εἰς τὴν Εὐρώπην μέσα εἰς δωματία.

Τὸ χρώμά μας δὲν εἶναι πλεόν ὅπως ἦτο τῶν προγόνων μας. Ἡμεῖς που ζῶμεν μέσα εἰς τὸ κλουβί καὶ ὄχι εἰς τὸν ἐλεύθερον ἀέρα καὶ δὲν μας περιλοῦει ὁ ἥλιος εἴμεθα ἡ κίτρινα ἢ ἀσπριδερά. Ἐκεῖνα ἔχουν μόνον τὴν κοιλίαν των λευκὴν' τὸ μέτωπόν των καὶ τὸ στῆθος των εἶναι χρυσοκίτρινα καὶ λάμπουν.

Ἀλλὰ δι' ἡμᾶς που εἴμεθα ὠδινὰ πτηνὰ, τὸ χρώμα τῶν πτερῶν δὲν ἔχει

Ἀναγνώρισε τὴν Ρουκερὴν (Σελ. 89, σελ. 6').»

καμμίαν σημασίαν δι' ἡμᾶς τὸ πᾶν εἶναι τὸ κελάδημα. Λέγουν ὅτι κελαδοῦμεν γλυκά, καὶ νομίζω πῶς ἔχουν δίκαιον. Ὅταν ἀπὸ τὸ κλουβί μας βλέπομεν φῶς καὶ πρασινάδα αἰσθανόμεθα τὴν χαρὰν καὶ τὴν χαρὰν αὐτὴν τὴν ἐκφράζομεν μὲ τὸ τραγοῦδί μας' ἡ μελωδία ἀναδίνει μόνη της ἀπὸ τὸν λάρυγγά μας καὶ ἐκχύνεται ἀπὸ τὸ ράμφος μας εἰς γοργὰς στροφὰς καὶ λαρυγγισμούς.

Κάποτε ἀκούω μέσα εἰς τὸ κλουβί μου τοὺς γονεῖς νὰ ἐπαινοῦν τὰ ἐπιμελῆ παιδιὰ των. Κ' ἐγὼ τ' ἀγαπῶ αὐτὰ τὰ παιδιὰ, διότι, βλέπετε, ὁμοιάζομεν. Κανὲν ἀπὸ τὰ πτηνὰ δὲν ἔχει τὴν φιλολογίαν ὅσην ἡμεῖς. Μὴ το παίρνετε ὡς περιαιτολογία. Ἦκουσα νὰ το λέγουν πολλοί, δι' αὐτὸ το ἐπαναλαμβάνω καὶ ἐγὼ ὡς γνωστὸν πλέον.

Ἐν πρώτοις μανθάνομεν γράμματα' δὲν το λέγω εἰς τὰς τελεῖς διακρίνομεν μὴ χαρὰ τὰ στοιχεῖα τοῦ Ἀλφαβήτου καὶ συνθέτομεν συλλαβὰς καὶ λέξεις' φοροῦμεν στρατιωτικὸν πιλίκιον εἰς τὴν κεφαλὴν, κρατοῦμεν καὶ τουφέκι καὶ λόγχην

καὶ φυλάττομεν φρουράν. "Όταν παίζω-
μεν δραματάκια, ἐν ἀπὸ ἡμᾶς βάζει φω-
τιὰν εἰς ἓν μικρὸν κανόνι, ἐν ἄλλο προσ-
ποιεῖται τὸν νεκρὸν, ἄλλα φορτῶνουν
τὸν σκοτωμένον εἰς ἓν ἀμαξάκι καὶ πη-
γαίνουν νὰ τον θάψουν· ἔξαφνα ὅμως
ἀκούεται ἓνα πρόσταγμα, ὁ νεκρὸς ἀνα-
σταίνεται μέσα 'ς τὸ νεκροκρέββατό του
καὶ ἀρχίζει νὰ γλυκοκελαδῇ.

"Ἦθελα νὰ ἐξακολουθῇσω ἀκόμη . . .
ἀλλὰ . . . ἀλλὰ . . . εἶδα τὸν θανάσι-
μον ἐχθρόν μου . . . καὶ ἡ καρδιά μου
κτυπᾷ δυνατὰ . . . καὶ νομίζω ὅτι θά-
ποθάνω. "ὦ, Θεέ μου, διὰ τί ἐπλάσας
τοὺς γάτους εἰς τὸν κόσμον; Δύο φλογε-
ρὰ μάτια με παραμονεύουν . . . ζαρῶ-
νομαι εἰς τὸ βάθος τοῦ κλωδίου μου. . .
καὶ τελειῶνω ὅπως ὅπως τὴν ἐπιστολήν

μου . . . "Αχ! Πῶς κτυπᾷ ἡ καρ-
διά μου.
Με τὴν θερμὴν παράκλησιν νὰ μὴς
ἀγαπᾶτε σεῖς τούλάχιστον, καλὰ παιδάκια.
Διατελῶ
προθυμότητον εἰς κελάδημα
Κανάριον.
Διὰ τὸ πιστὸν τῆς ἀντιγραφῆς.
ΑΙΜ.—ΕΙΜΑΡ.

ΠΟΝΕΤΙΚΗ ΚΑΡΔΙΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΣΠΛΑΓΧΝΑ καὶ
σκληρὰ εἶνε τὰ
παιδιά που βασι-
νίζουν τὰ ζῶα. Τὰ
βλέπω εἰς τοὺς
δρόμους, τὰ κακὰ
αὐτὰ παιδιά, διό-
τι εἶνε παιδιά τῶν
δρόμων, κακομα-
θημένα, χωρὶς ἀ-
νατροφὴν.

"Ίσως κανεὶς δὲν
εἶπε εἰς αὐτὰ ὅτι
εἶνε κακὸν πράγμα
αὐτό που κάνουν·
ὅτι εἶνε βαρβαρό-

Εἰς τὴν ἀρχὴ ἐφοβήθη· μὴν ἤθελε νὰ τον δαγκά-
σῃ; μὴν ἦτο λυσσασμένος; Γρήγορα ὅμως εἶδε πῶς
ὁ σκύλος ἦτο ἡσυχος, ἐπεριπατοῦσε σιγά, σιγά, ἐκού-
τσαينه ὁ ἄμοιρος, καὶ ἐφαίνετό πως ἐπονόυσε πολὺ.
"Όταν ἐφθασεν ἐμπρὸς εἰς τὸν Λυσίμαχον ἐστάθη,
καὶ μετὰ τὰ μάτια του τὰ γλυκά, τὰ ὅποια εἶχαν πολ-
λὴν ἐκφρασιν, ἐπαρακαλοῦσε νὰ τον βοηθήσῃ.

"Ὁ Λυσίμαχος ἐπλησίασεν ἄφοβα καὶ εἶδεν ὅτι τὸ
ἓνα πόδι του ἦτο καταπληγμένον· ποῖός τον ἐκτύ-
πησε; τίνας ἦτο; πόθεν ἤρχετο; Τίποτε ἀπ' αὐτὰ
δὲν εἰμποροῦσε νὰ εἴπῃ ὁ δυστυχὴς, παρὰ μόνον ὅτι
ἐπονόυσε φοβερά.

"Ὁ Λυσίμαχος ἐλυπήθη τὸ δυστυχισμένον τὸ ζῶον.
— Στάσου! τῷ λέγει· καὶ τρέχει εἰς τὴν στιγμὴν
εἰς τὸ ἐξοχικὸν σπῖτι των καὶ φέρει νερὸν καθαρὸν
καὶ ἓνα σφουγγάρι καὶ ἓνα πανί. "Επλυνε μετὰ προσοχὴν
τὴν πληγὴ καὶ τὴν ἔδεσε· ἐπειτα ἐπῆρε τὸν σκύλο
μαζὶ του καὶ τοῦ ἔδωκε νὰ φάγῃ καὶ τον ἔβαλε εἰς
μίαν ἄκραν νὰ ἡσυχάσῃ, ποῦ ἦτο τόσο κουρασμένος.
Τοῦ ἔβαλε καὶ ἱατρικὸν εἰς τὸ πόδι του καὶ ἐπειτα
ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας ἔγινε καλὰ.

"Απὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ εὐγνώμων σκύλος δὲν
ἔφυγε ἀπὸ πλησίον του· ἦλθε μαζὶ του εἰς τὰς
"Αθήνας· ἡ ἀφοσίωσίς του δὲν περιγράφεται· ὅταν τον
βλέπῃ νὰ ἔρχεται ἀπὸ τὸ σχολεῖον, τρέχει καὶ τον
ὑποδέχεται μετὰ πηδήματα καὶ μετὰ φιλήματα. Τί καλ-
λιτέραν ἀνταμοιβὴν τῆς καλωσύνης του ἤθελε ὁ
Λυσίμαχος!

της νὰ διασκεδάζουν· μετὰ τὸν πόνον ἑνὸς σκύλου, μιᾶς
γάτας, ἑνὸς πουλιοῦ.

"Ίσως κανεὶς δὲν εἶπε εἰς τὰ δυστυχισμένα αὐτὰ
τὰ παιδιά τί εἶνε τὸ ὀρθὸν καὶ τί τὸ κακόν. Ποῖός
ξεύρει; Ίσως εἶνε ἔρημα, καὶ δὲν ἔχουν κανένα νὰ τα
συμβουλευσῇ.

Διότι δὲν πιστεύω ὅτι καλὰ παιδιά με ἀνατροφὴν,
ποῦ ζοῦν μέσα εἰς οἰκογένειαν, καὶ τα φιλοῦν τὰ χεί-
λη τῆς μητέρας των, καὶ τα χαϊδεύουν τὰ χέρια τοῦ
πατέρα των, παιδιά με εὐαίσθητη καρδιά εἰμποροῦν
νὰ εἶνε τόσο σκληρά, τόσο ἄκαρδα.

"Αν τυχὸν εἶνε καὶ τέτοια, εἶνε χειρότερα ἀπὸ τὰ
ἔρημα καὶ τὰ ἀπροστάτευτα· ἐκεῖνα κάμνουν τὸ κακὸ
γιατὶ δὲν τοὺς εἶπε κανεὶς νὰ κάνουν τὸ καλόν· αὐτὰ
κάμνουν τὸ κακὸ ἂν καὶ ξεύρουν τὸ καλόν· ἀξίζει νὰ τα
τιμωρῇ κανεὶς διπλάσια ἀπὸ τὰ πρῶτα. "Εγὼ τέτοια
παιδιά δὲν τ' ἀγαπᾷ διόλου, διόλου. Τὸν Λυσίμαχον
ὅμως τὸν ἀγαπᾷ. "Ακούσατε διατί.

Τὸ περασμένο καλοκαίρι εἶχαν πάγην εἰς τὸ κτήμα
των εἰς τὴν Εὐβοίαν. Μίαν ἡμέραν, ἐνῶ ὁ Λυσίμα-
χος ἐκάθητο εἰς τὸν ἱστικὸν ἐνὸς δένδρου καὶ ἤκουε τὸ
ἀεράκι νὰ ψιθυρίζῃ μέσα 'ς τὰ κλαδιά, καὶ τὰ πουλά-
κια νὰ κελαδοῦν μέσα εἰς τὸ φύλλωμα, βλέπει ἓνα
σκύλο που ἤρχετο πρὸς τὸ μέρος του.

ΑΙ ΦΡΟΝΙΜΟΙ ΚΑΙ ΑΙ ΜΩΡΑΙ ΠΑΡΘΕΝΟΙ

Οἱ Ἰσραηλῖται εἶχον τὴν συ-
νήθειαν, ὅτε ἐγίνετο γάμος, αἱ
ἐφίλοι καὶ ὁμίληκοι τῆς νύμφης νὰ
προῦπαντῶσι τὸν νυμφίον ὅστις
ἤρχετο εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῆς βα-
θείας οὔσης τῆς νυκτός· ἐκρά-
τουν δὲ εἰς τὰς χεῖράς των
λύχνον.

"Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὅστις ἐ-
γνώριζε τὰ πάντα νὰ καθιστᾷ δι-
δακτικά εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἐ-
λαβεν ἀφορμὴν ἐκ τοῦ ὠραίου
τούτου ἐθίμου καὶ ἐπλάσε τὴν
ἐξῆς παραβολήν:

— Ἡ βασιλεῖα τῶν οὐρανῶν,
εἶπε, θὰ ὁμοιωθῇ πρὸς δέκα παρ-
θένους, αἱ ὁποῖαι λαβοῦσαι τοὺς
λύχνους των ἐξῆλθον εἰς προῦ-
πάντησιν τοῦ νυμφίου· καὶ αἱ μὲν
πέντε ἐξ αὐτῶν ἦσαν φρόνιμοι,
αἱ δ' ἄλλαι πέντε ἦσαν μωραὶ·
αἱ τελευταῖαι αὗται δὲν ἔλαβον
μαζὶ των ἔλαιον· αἱ φρόνιμοι ὅμως
ἔλαβον πλὴν τῶν λύχνων των καὶ
ἔλαιον εἰς τὰ δοχεῖά των. "Ὁ
νυμφίος ἐβράδυνε νὰ ἔλθῃ καὶ
ἐνύσταξαν ὅλαι καὶ ἀπεκοιμήθη-
σαν. "Ἄλλ' ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυ-
κτός ἠκούσθη ἔξωθεν δυνατὴ
κραυγὴ·

— Ἴδου ὁ νυμφίος ἔρχεται,
ἐξέλθετε νὰ τον προῦπαντήσετε·
τότε ἐσηκώθησαν ὅλαι αἱ παρθένοι
καὶ ἠτοίμασαν τοὺς λύχνους των·
αἱ μωραὶ εἶπον τότε εἰς τὰς φρο-
νίμους·

— Δότε καὶ εἰς ἡμᾶς ἀπὸ τὸ
λάδι σας, διότι οἱ λύχνοι μας
θὰ σβύσουν.

Αἱ δὲ φρόνιμοι παρθένοι ἀπήν-
τησαν·

— "Ὅχι, αὐτὸ δὲν γίνεται· διότι
δὲν θὰ φθάσῃ οὔτε εἰς ἡμᾶς οὔτε εἰς
σᾶς τὸ ἔλαιον· καλλίτερα πηγαίνετε
ἐκεῖ ὅπου πωλοῦν λάδι καὶ αγορά-
σατε.

Αὗται ἐπῆγον ν' ἀγοράσωσιν, ἀλλ' ἐν
τῷ μεταξύ ἦλθεν ὁ νυμφίος· αἱ ἑτοιμοὶ
εἰσῆλθον μαζὶ του εἰς τὴν οἰκίαν. "Ἀφ'
οὗ παρῆλθεν ὦρα ἦλθον καὶ αἱ λοιπαὶ
παρθένοι καὶ ἔλεγον·

— Κύριε, Κύριε, ἀνοίξε μας.

"Ὁ δὲ νυμφίος ἀπεκρίθη·

— Δέν σας γνωρίζω!

"Ὁ Ἰησοῦς διὰ τῆς παραβολῆς ταύ-
της ἠθέλησε νὰ διδάξῃ ὅτι πρέπει διὰ
τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἀγαθότητος νὰ ἐτοι-
μασθῶμεν διὰ τὴν μέλλουσαν ζωὴν.

Πολλοὶ ἄνθρωποι, ἀναβάλλουσι τὴν διόρ-
θωσίν των, ὅπως αἱ μωραὶ παρθένοι τὴν

Αἱ δέκα παρθένοι

προμήθειαν τοῦ ἐλαίου, καὶ ὅταν ἔλθῃ ἡ
ὥρα νὰ παρουσιασθῶσιν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ
εὐρίσκονται ἀνέτοιμοι.

Ο ΕΓΓΟΝΟΣ ΤΟΥ ΠΑΠΠΟΥ ΤΟΥ

(Ῥωσικὸν διήγημα)

[Συνέχεια τοῦ σελ. 78]

— "Ὁ Ματῆς ὑπεσχέθη προθύμως
τὸ ζητούμενον.

Δὲν εἶχον ἀκόμη καταβῇ ἐκ τοῦ ὑπε-
ρφύου καὶ κινήσις μεγάλη ἔγινεν εἰς τὸν
δρόμον. Ἰππεὺς τις ἔτρεχεν ἀπὸ ρυτῆ-
ρος, φωνάζων πρὸς ὅλους τοὺς χωρι-
κοὺς, οἵτινες εἶχον συνέλθῃ ὅπως ἀνα-
μείνουν τὸν ἐπίσημον ξένον.

— Τόπον! Τόπον! Παραμερίσατε δε-
ξιά! Παραμερίσατε ἀριστερά! "Ερχεται

ὁ Διοικητής! Τόπον εἰς τὴν Αὐτοῦ "Ε-
ξοχότητα τὸν Διοικητήν.

"Εν ᾧ δὲ ὁμίλει ἔστρεφε τὸν ἵππον
τοῦ ὅτε πρὸς τοῦτο τὸ μέρος τοῦ δρόμου
ὅτε δὲ πρὸς ἐκεῖνο, ὥστε μετ' ὀλίγον
οὗτος ἔμεινεν ἐν τῷ μέσῳ ἐλεύθερος.

"Ὅλοι ἐφαίνοντο πρόθυμοι νὰ ὑπα-
κούσωσιν, ἐπειδὴ ὅμως καὶ ὅλοι ἠθέλουν νὰ
ἴδωσι τὸν πρίγκηπα, ἄλλοι ἀνερχομένων
εἰς τοὺς φράκτας, ἄλλοι εἰς τὰ δένδρα
καὶ ὅπου ἠδύνατο ὁ καθείς.

Καὶ εἰς τὸν μικρὸν οἰκίσκον μεγάλη
ἦτο ἡ ἀνησυχία. "Ὁ πάππος καὶ ἡ μάμ-
μη ἐβόηθον μετὰ σπουδὴν τὸν Ματῆν νὰ
φορέσῃ τὴν στολήν, τὴν ὁποῖαν εἶχον
ἐκβάλλῃ ἀπὸ τὸ κιβώτιον. Τὸ στακτό-
χρουν πανταλόνιον μετὰ τὰ γαλάζια σειρή-
νια ἦτο τόσο πλατὺ, ὥστε ὁ Ματῆς ἠδύ-
νατο νὰ ἐξαφανισθῇ ὅλος εἰς τὸν ἓνα τῶν

ποδών. Πλήν τούτου οι πόδες ούτοι ήσαν τόσο μεγάλοι ώστε έγινεν ανάγκη να γυρισθώι περισσότερο από το ήμισυ.

Ο έπενδυτής έφαινετο ότι είχε κοπή δια κανένα γίγαντα' όταν τον έφόρεσεν ο Ματῆς, έχάθη εκεί μέσα.

— Δεν θα μπορούσῃ νὰ περπατήσῃ, έλεγεν ἡ καλὴ μάμμη προσπαθοῦσα νὰ καρφώσῃ ὑψηλὰ τὸ συρόμενον εἰς τὸ ἔδω-φος ἔνδυμα.

Εἰς τὸν Ματῆν ὅλα αὐτὰ ἐφαινοντο περιττά' ὀλίγον τον ἐνδιέφερον ἂν ἦσαν στενά ἡ εὐρύχωρα τὰ ἔνδυματὰ τὰ ὅποια ἔμελλε νὰ φορέσῃ· τὸ οὐσιῶδες ἦτο ὅτι εἶχε πανταλόνι.

Εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ ἐφόρεσαν τὸν περιχρῶτον σκούφον τοῦ στρατιώτου, ἑστο-λισμένον μὲ λοφίον, τὸ ὅποιον ὠμοίαζε πρὸς ἀλογουράν. Θὰ ἐφθάνεν ἕως εἰς τοὺς ὤμους τοῦ μικροῦ παιδιοῦ καὶ θὰ ἐκά-λυπτε καθ' ὅλον κληρίαν τὸ πρόσωπόν του, ἂν δὲν ἐφρόντιζεν ἡ καλὴ μάμμη νὰ τον γεμίσῃ μὲ χόρτον. — Ἐπὶ τέλους ἐκρέ-μασαν τὸ ξίφος εἰς τὴν μέσην του καὶ ὁ μικρὸς ἦτο πλέον καθ' ὅλα ἑτοιμος.

Οὐδέποτε ἦρως ἐπανερχόμενος νικη-φόρος ἐκ τῆς μάχης, ὑπῆρξε τὸσον ὑπε-ρήφανος ὅσον ὁ Ματῆς ὅταν εἶδε τὸν ἑαυτὸν τοῦ φοροῦντα τὴν πολεμικὴν ἐκεί-νην στολὴν. Τὸ μικρὸν σωματάκι του ἔχανετο ἐντὸς τοῦ πλατέος ἐνδύματός του ὡς ἰχθὺς ἐντὸς τοῦ ὕδατος. Ὁ πά-πος του καὶ ἡ μάμμη του μόλις καὶ με-τά βίας διέκρινον μεταξὺ τοῦ ὑψηλοῦ περιλαϊμοῦ τοῦ χιτῶνος καὶ τοῦ ἄκρου τοῦ γουνωτοῦ σκούφου μικρὸν μέρος τῶν γαλανῶν του ὀφθαλμῶν καὶ τῶν ῥοδό-χρων παρειῶν του ὡς καὶ τὸ ἄκρον τῆς μικρᾶς ρινὸς του.

Ὅτε ἐβάδιζεν ὁ μικρὸς, τὸ ξίφος ἤχει ἐπὶ τῶν χαλίκων τῆς ὁδοῦ ἐνθ' ἐπροχώ-ρει σοβαρῶς. Αἱ καρφίδες ἀπεσπάσθησαν ἀφήσαναι τὰς χειρίδας καὶ τὰ κάτω ἄκρα τοῦ χιτῶνος νὰ κινῶνται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἐν ᾧ ὁ σκούφος, ὅστις ἐκρατεῖτο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ μικροῦ διὰ θαυμα-τος ἰσορροπίας, ἐταλαντεύετο δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ὡς νὰ ἐσυλλογίζετο πρὸς ποῖον μέρος νὰ πέσῃ.

Οὐδὲν ὅμως ἐκ τούτων ἡμπόδιζε τὸν Ματῆν νὰ προχωρῇ πρὸς τὸν φραγμὸν τοῦ οἰκίσκου· ἐκεῖθεν ἐφαινετο ὁ δρόμος ἀπὸ τὸν ὅποιον ἔμελλε νὰ διέλθῃ ὁ ἐπί-σημος ξένος.

Πρὸ πολλοῦ καιροῦ τὸ ζεῦγος τῶν γερόντων δὲν ἐγέλασεν ὅσον τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Ὁ πάπος, ὅστις δὲν ἠδύνατο νὰ ἴδῃ τὸ μικρὸν παιδίον, τὸ ἔψυσε τρεῖς φορές ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν διὰ νὰ βεβαιωθῇ περὶ τῆς ἐντυπώσεως τὴν ὁ-ποῖαν ἔκαμνε.

Ὅτε ὁ πρίγκηψ διήλθε μετὰ πομπῆς μεγάλῃς καὶ εἶδε πλησίον τῆς ὁδοῦ τὸ παραδόξως ἐνδεχόμενον παιδίον, ἠρώτησε: — Ποῖός ἐστι αὐτὸ τὸ παιδάκι που φορεῖ

τὴν στολὴν τοῦ συντάγματος τοῦ Βίποργ; καὶ ἐγέλα τόσο πολὺ ὥστε ἡ ἀμαξία του ἔτρεμε. Ἐδείκνυν δὲ τὸν Ματῆν ὅστις ἔστεικεν ὡς στρατιώτης εὐθυτενῆς, κρατῶν τὴν χεῖρά του εἰς τὸ μέτωπον ἐν εἰδὲ στρατιωτικοῦ χαριτισμοῦ.

Ὁ ὑπασπιστὴς του εἰς τὸν ὅποιον ἀπέτεινε τὴν ἐρώτησιν, ἐζήτησε πλη-ροφῆρας καὶ μετ' ὀλίγον ἐπλησίασεν εἰς τὴν ἀμαξίαν τοῦ πρίγκηπος. Ἐνθ' οὗ-τος ἐξηκολούθει νὰ γελᾷ εὐρίσκων κα-μικωτάτην τὴν στάσιν τοῦ παιδιοῦ, ὁ ὑπασπιστὴς τοῦ τῷ ἀνεκοίνωσεν ὅτι τὸ μικρὸν παιδίον ἦτο ὀρρανόν, τὸ ὅποιον ἔζη μὲ τὸν πάππον του, γέροντα τυφλόν, ὅστις ὠνομάζετο Μαθουρῆς Οὐγας.

Τὰς πληροφορίας ταύτας ἔδωκεν ὁ ὑπασπιστὴς μετὰ πολλῆς ἀδιαφορίας, σκεπτόμενος ἀναμφιβόλως ὅτι τὰ πράγ-ματα ἐκεῖνα πολὺ ὀλίγον ἐνδιέφερον τὸ-σον ὑψηλὸν πρόσωπον ὁποῖος ἦτο ὁ πρίγκηψ. Μεγάλῃν λοιπὸν ἐκπληξίν ἡ-σθάνθη ὅτε εἶδεν ὅτι ὁ πρίγκηψ συνεκ-ινήθη, καὶ εὐθὺς ὡς ἤκουσε τὸ ὄνομα τοῦ Οὐγα κατέβη ἀμέσως ἐκ τῆς ἀμά-ξης καὶ διευθύνθη πρὸς τὴν καλύβην.

Ἡ μάμμη τοῦ Ματῆ καθὼς εἶδεν εἰσερχόμενον τὸν ἐπίσημον ἐκείνον ξένον τόσο κατεπλάγη, ὥστε ἀνεπήδησεν ἐκ τοῦ καθίσματός της· ἀλλ' ὁ πάπος, ἴσως διότι δὲν ἠδύνατο νὰ ἴδῃ, ἔδειξε πε-ρισσότερον θάρρος καὶ ὀρθωθείς μὲ εὐγέ-νειαν ἔδειξεν εἰς τὸν ξένον διὰ τοῦ δακ-τύλου τὴν θέσιν ὅπου εἴξευρεν ὅτι ἦτο τὸ καθίσμα.

[Ἐπεταί τὸ τέλος]

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

Η ΘΗΡΑ ΤΗΣ ΤΙΓΡΕΩΣ

— Αἱ λοιπὸν, Ζαπούλ, ἠρώτησε νέος τις ἓνα Ἰνδόν, τὸν ὅποιον ἐπερίμενε ἀπὸ μιᾶς ὥρας ἤδη μετὰ πολλῆς ἀνυπομο-νησίας.

Ὁ νέος οὗτος ἦτο Ἕλλην ἀξιωμα-τικός ὅστις μετέβη εἰς τὰς Ἰνδίας διὰ νὰ παραλάβῃ τὴν κληρονομίαν, τὴν ὁ-ποῖαν τῷ ἀφῆκεν ὁ θεὸς του.

Εἰς τὴν ἐρώτησίν του, τὴν ὅποιαν ἀπηθύβυνεν ἀγγλίστι πρὸς τὸν Ἰνδόν, οὗτος ἀπήντησε:

— Δὲν εἶνε δυνατόν, ἀφεντικόν· ὅλα τὰ δέρματα τῶν τίγρεων που εἶνε διὰ πούλημα εἶνε χωρὶς νύχια καὶ χωρὶς δόντια.

Τί βλάκας που εἶνε αὐτοὶ οἱ Ἰνδοί, ἀνέκραξεν ὁ ἀξιωματικός, ρίπτων μεθ'

ὁρμῆς τὸν πλόν του (ἐφόρει πολιτικὴν ἐνδυμασίαν) ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου.

Ἐνώπιον τῆς σφοδρᾶς ἐκείνης ὁργῆς ὁ Ζαπούλ προσέκλινε μετὰ σεδασμοῦ· μετὰ μικρὰν δὲ σιωπὴν εἶπε:

— Τὰ δοντια τὰ παίρνουν αὐτοὶ που κάμνουν τὰ φυλακτὰ, καὶ φυλακτὰ φοροῦν ὅλοι οἱ Ἰνδοὶ γιὰ νὰ ἐξορκίσουν τὸν δαί-μονα· τὰ νύχια τὰ φοροῦν σὲ βραχιόλια καὶ σκουλαρήκια αἱ γυναῖκες μας, καὶ τὰ προτιμοῦν ἀπὸ χρυσάφι καὶ διαμαντικά.

Ὁ ἀξιωματικός ἐφαινετο μεγάλως ἀνυπομονῶν.

— Καὶ ἂν πληρώσωμεν ἀκριβὰ· εἶπε.

— Ὡ, τότε ἀλλάζει· θὰ στείλουν κυ-νηγούς, καὶ σὲ δύο μῆνας...

— Εἰς δύο μῆνας; ἐφώνησεν ὁ ἀξιω-ματικός· εἰς δύο μῆνας πρέπει νὰ ταξεί-δεύω εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Καὶ ἐβάδιζε τεταραγμένος στρήρων πυ-ρετωδῶς ἐκ τῆς στενοχωρίας τὸν μύστακά του. Ἡ ἀπάντησις τοῦ Ζαπούλ τον ἐνέ-θαλε πράγματι εἰς μεγάλην ἀμνηχανίαν.

Ὅτε ἀπῆλθεν ἐξ Ἀθηνῶν διευθυνό-μενος εἰς τὰς Ἰνδίας ὑπεσχέθη εἰς τὴν μνηστὴν του, νὰ φέρῃ εἰς αὐτὴν ἓν δέρμα τίγρεως, τὸ ὠραιότατον ἐξ ὅσων ὑπάρ-χουν. Πῶς νὰ τολμήσῃ λοιπὸν νὰ τη-προσφέρῃ ἓν ἡκρωτηριασμένον ὑπὸ τῆς ἰνδικῆς δεισιδαιμονίας, ἀνευ ὀνύχων καὶ ἀνευ ὀδόντων;

Τί νὰ πράξῃ;

Σοβαρὸς καὶ σιωπηλὸς ὁ Ζαπούλ ἀ-νεγίνωσεν ἐπὶ τῆς μορφῆς τοῦ ὁρμητι-κοῦ Ἑλλήνος τὰ διάφορα συναισθήματα, τὰ ὅποια ἐτάραττον τὴν ψυχὴν του. Ὅτε δὲ τέλος ἐνόμισε κατάλληλον τὴν στιγμὴν ἔλαβε τὸν λόγον:

— Ἀφέντη, εἶπε, ἂν ἤθελες, ἡμπο-ροῦσα νὰ σου εὕρω κατὶ καλλίτερο καὶ ἀπ' αὐτὸ ἀκόμη που ζητᾷς.

Ἀκτίς χαρᾶς ἐλαμψεν εἰς τοὺς μαύ-ρους ὀφθαλμούς τοῦ ἀξιωματικοῦ.

Ὁ Ἰνδὸς ἐπλησίασε πρὸς αὐτὸν καὶ διὰ τόνου μυστηριώδους τῷ εἶπε:

— Γνωρίζω μιὰ φωλεὰ τίγρεων ἡ μητέρα βυζαίνει ἀκόμη τὰ μικρά της· τὰ μικρά αὐτὰ τὰ ἔχω πουλημένα ἀπὸ τώρα εἰς ἓνα ῥατζᾶ, (ἰνδὸν πρίγκηπα) καὶ σὲ μερικὰς ἡμέρας θὰ πάγω νὰ τα πιάσω νὰ τοῦ τα πάγω.

Ἄν θέλῃς, σὲ παίρνω μαζί μου νὰ κυνηγήσωμε τὸ θηρίο. Ξεῦρω τὴν ὥραν ποῦ αἱ δύο τίγρεις, ἡ ἀρσενικὴ καὶ ἡ θηλυκὴ ὀλο-γυρνοῦν τὴν λόχμη νὰ εὕρουν τροφή· τὴν ὥρα ποῦ λείπουν, θὰ πάγω τὰ μικρά τῶν· Ἡ θηλυκὴ τίγρις ἀκούει τὴν φω-νὴ τῶν παιδιῶν της πολὺ μακριά, θὰ τὴν τραβήξω λοιπὸν εἰς μέρος κατάλ-ληλο καὶ ἂν εἴσαι καλὸς σκοπευτής, ἡ τίγρις εἶνε δική σου.

Ἐκεῖ ἦτο ἡ κατοικία τῆς φοβερᾶς οἰ-κτιγνείας τῶν τίγρεων.

Ὅλα συνέβησαν κατὰ τὸ προδιαγε-γραμμένον σχέδιον τοῦ Ζαπούλ. Ὁ ἄρ-

— Θὰ πάρω μαζί μου τὸ Ἄνθος τοῦ Λωτοῦ, καὶ ὁ ἀδελφός μου Σαμάρ θὰ φέρῃ τὸν Μπαμπούλα. Νὰ πάγῃ κανεὶς ἐς τὸ κυνήγι μὲ τὸ Ἄνθος τοῦ Λωτοῦ καὶ τὸν Μπαμπούλα εἶνε βασιλικὴ διασκε-λασία· εἴμπορεῖς νὰ προσκαλέσης καὶ τοὺς φίλους σου.

— Ποῦ; πότε; ἠρώτησε ταχέως ὁ Ἕλλην ἀξιωματικός καταβελχθεὶς ἐκ τῆς ιδέας νὰ κατακτήσῃ μόνος του τὸν τάπητα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὰ ἔθετεν ἡ μνη-στή του τοὺς λεπτοφυεῖς πόδας της.

Τὴν ὁρισθεῖσαν ἡμέραν ὁ Μπαμπού-λᾶς καὶ τὸ Ἄνθος τοῦ Λωτοῦ εὐρέθησαν πρὸ τῆς θύρας τοῦ ἀτρομήτου ἀξιω-ματικοῦ.

Ὁ Μπαμπούλᾶς καὶ τὸ Ἄνθος τοῦ Λωτοῦ ἦσαν δύο μεγαλόσωμοι ἐλέφαντες ἀνήκοντες εἰς τοὺς ἀδελφούς Ζαπούλ καὶ Σαμάρ, ἀκούμενοι τὰς αὐτὰς ἀσκήσεις, κοιμώμενοι εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, πηγαί-νοντες μαζί εἰς τὸ κυνήγιον, καὶ μετα-φέροντες μαζί τὰ βαρέα φορτία διὰ τῶν ὁποίων φορτῶνονται τὰ πλοῖα. Τὰ δύο ταῦτα ζῖα συνεδέθησαν διὰ στενῆς φι-λίας, ἐδείκνυν δὲ ταύτην ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν· ἐβλεπον ἀλλήλα διὰ βλέμ-ματος φιλικοῦ, ἐβοηθοῦντο ἀμοιβαίως εἰς τὰς δυσκόλους διόδους, καὶ συνωμύουν δι' ἐλαφρῶν μουγκρισμῶν, διὰ τῶν ὁποίων βέβαια ἐξέφραζον τὰς περὶ τῶν ἀνθρώ-πων σκέψεις των. Τέλος πάντων ἡγα-πῶντο ὡς ἀδελφοί, ἀλλ' ἀδελφοὶ οἵτι-νες εἶνε συγχρόνως καὶ φίλοι.

Ἐπὶ ἐκάστου τῶν ἐλεφάντων ἐτέθη εἰδος ὑψηλῆς ὀρθογωνίου σκάφης, ἣτις προσεδέθη ἐπ' αὐτῶν διὰ στερεωτάτων ἡμάντων.

Ὁ ἀξιωματικός καὶ τρεῖς φίλοι του ἀνέβησαν ἐπὶ τοῦ Ἄνθους τοῦ Λωτοῦ, ὁ Ζαπούλ ἐκάθησε διὰ νὰ τον διευθύνῃ ἐπὶ τοῦ ῥωμαλέου τραχήλου του. Ἐπὶ τοῦ Μπαμπούλᾶ, τὸν ὁποῖον ὠδήγει ὁ Σαμάρ, ἀνέβησαν δύο Ἰνδοί, οἵτινες θὰ εἰργά-ζοντο εἰς τὴν ἐκδορὰν τῶν θηρίων, ἂν ἐρρονοῦντο, θὰ ἐφύλαττον τὰ μικρά, καὶ ἐν ἀνάγκῃ θὰ ἔδιδον καὶ αὐτοὶ βοήθειαν.

Μετὰ μακρὰν πορείαν ἐφθασαν εἰς τὸ μέρος, τὸ ὅποιον ὑπέδειξεν ὁ Ζαπούλ· ἐθαίνον πλησίον ποταμοῦ τινος· λόχμη ἀπέραντος ἐξτείνεται πρὸ αὐτῶν· ὠκεα-νὸς ὅλος θάμνων πυκνῶν.

Ὁ Ἰνδὸς ἔδειξε μικρὸν δάσος ἀπο-τελούμενον ἐξ ἰνδοκαλάμων, φοινίκων καὶ διαφόρων κληματοειδῶν φυτῶν ἦσαν καὶ ταῦτα πυκνὰ καὶ συνεσφιγμένα, ποῦ καὶ ποῦ δ' ἐφύοντο κάκτοι καὶ ἄλδαι, τῶν ὁποίων αἱ ὀξείαι αἰχμαὶ ἐφαινοντο ἀπαγορεύουσαι τὴν εἵσδον.

Ἐκεῖ ἦτο ἡ κατοικία τῆς φοβερᾶς οἰ-κτιγνείας τῶν τίγρεων.

Ὅλα συνέβησαν κατὰ τὸ προδιαγε-γραμμένον σχέδιον τοῦ Ζαπούλ. Ὁ ἄρ-

ρὴν καὶ ἡ θήλεια τίγρις εἶχον ἀπέλθῃ πρὸς εὐρεσιν τροφῆς. Κατὰ τὴν ἀπου-σίαν των ὁ Ἰνδὸς εἰσῆλθεν εἰς τὴν φω-λεάν των, ἤρπασε τὰ μικρά, ἔφερεν αὐ-τὰ ἐν θριάμβῳ, ἀφ' οὗ δὲ τα ἐνέκλεισεν εἰς σάκκον ἀνέθη εὐκινήτως ἐπὶ τοῦ Ἄνθους τοῦ Λωτοῦ.

Ὅτε οἱ δύο Ἰνδοὶ ἐξέλεξαν τὴν θέ-σιν τὴν ὁποίαν ἐνόμισαν κατάλληλον, ὁ Ζαπούλ, ἀνευ σκληρότητος, ἀλλὰ μετ' ἐπιμονῆς εἴλκυε τὴν οὐρὰν καὶ τὰ ὦτα τῶν μικρῶν τίγρεων, αἵτινες ἐξέβαλλον θρηνώδεις ὠρυγὰς.

Αἱ ὠρυγαὶ ἐκείναι ἐφείλκυσαν τὴν προσοχὴν τῶν τίγρεων· τὸ στρατήγημα ἐπέτυχεν· διότι αἱ τίγρεις δὲν ἐπιτίθενται κατὰ τῶν ἐλεφάντων, τῶν ὁποίων γνω-ρίζουσι τὴν δύναμιν, ἀλλ' ὅταν πρόκει-ται νὰ ὑπερασπίσωνται τὰ τέκνα των, τότε λησμονοῦσι τὸν φόβον τοῦτον, καὶ ὁρμῶ-σιν ἀκατάσχετοι καὶ φοβεραί.

Δὲν παρῆλθον δύο λεπτά καὶ βρυ-χηθὸς ἀνταπήντησε μακρόθεν.

— Κυττάξετε ἐκεῖ κάτω! εἶπεν ὁ Ζαπούλ, δεικνύων εἰς τὸν ὀρίζοντα ση-μεῖόν τι ὁρατὸν μόνον ὑπὸ βλέμματος κυνηγοῦ ἡσχημένον.

Μετ' ὀλίγον ὁ ἀξιωματικός καὶ οἱ φίλοι του διέκρινον δύο σκιάς, αἵτινες ἐπῆδων ὑπεράνω τῶν χόρτων καὶ ἐπλη-σίαζον μεθ' ὁρμῆς καταιγίδος.

Ὅλαι αἱ καρδίαι ἐκτύπων μὲ ἀπε-ρίγραπτον συγκίνησιν· ἕκαστος ἔθεσε τὸν δάκτυλον εἰς τὴν σκανδάλην τοῦ ὀ-πλοῦ του.

Ἐκατὸ βήματα ἀπὸ τῶν θηρευτῶν τὸ φοβερὸν ζεῦγος ἔστη αἰφνιδίως.

Αἱ τίγρεις ἑτοιμοὶ νὰ ἐφορμήσωσιν ἔμμενον ἀκίνητοι, μετροῦσαι τὰς δυνά-μεις τῶν ἐχθρῶν. Οἱ ἄγριοι ὀφθαλμοὶ τῶν οἰτινες ἐξέβαλλον σπινθηράς, ἡ γλῶσ-σά των ἡ κρεμαμένη, τὸ ἐρυθρὸν στόμα των, ἡ λευκότης τῶν ὀξέων ὀδόντων των, προσέδιδον εἰς αὐτὰς τρομερὰν ὄψιν. Βραχνὸς καὶ παρατεταμένος βρυχηθὸς ἐξήρχετο ἐκ τοῦ λάρυγγός των· τὸ πρό-σωπόν των ἀνεστρέφετο, αἱ σιαγόνες των συνεκρούοντο.

Τίγρις κατέλαβε τὰς θηρευτάς· ἦσαν ἀνδρείοι, ἀλλ' ὁ ἐχθρὸς ἦτο τίγρις.

Μόνον ὁ Μπαμπούλᾶς καὶ τὸ Ἄνθος τοῦ Λωτοῦ παρετήρουν τὰς τίγρεις μὲ βλέμμα ἡσυχον, τὸ ὅποιον ἐφαινετο λέγον:

— Νὰ δύο μικρά ζῖα που ἔχουν πολὺ κακὸν χαρακτήρα.

Ἐντούτοις ὁ Ζαπούλ προσέταξεν ἑφο-δὸν πρὸ παντὸς ἔπρεπε νὰ σκοπεύωσιν ὀρθῶς καὶ εὐθὺς ἀμέσως νὰ καταστήσωσι τὸν ἐχθρὸν ἀκίνδυνον.

Ὡς πρῶτον ὅμμα ἐξέλεξαν τὴν τίγριν. Ἐνεκα τῆς συγκινήσεως βεβαίως αἱ χεῖρες τῶν κυνηγῶν ἔτρεμον, διότι μία

καὶ μόνη σφαῖρα ἐπέτυχεν τὴν θήλειαν τίγριν καὶ ἐθραυσε τὸν πόδα αὐτῆς.

Κατ' ἀρχὰς ἐκλονίσθη, ἔπειτα δ' ἐφορμήσασα ἐπὶ τοῦ ὀπισθοῦ ποδὸς τοῦ Μπαμπούλᾶ, ἀνηρτήθη διὰ τῶν ἰσχυρῶν ὀνύχων της καὶ ἠθέλησε νὰ ἐμπήξῃ εἰς τὴν σάρκα τοὺς ὀδόντας της.

Τότε τὸ Ἄνθος τοῦ Λωτοῦ ὕψωσεν ἀταράχως τὸν πρόσθιον πόδα, καὶ δι' εὐκινήσεως καὶ ἐπιτηδειότητος, τὴν ὁ-ποῖαν οὐδεὶς ὑπέθετεν ὅτι εἶχεν ὁ πε-λώριος ἐκεῖνος ὄγκος, τὸν ἔθεσεν ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ ἀγρίου θηρίου τὸ ὅποιον ἐπέτεθῃ κατὰ τοῦ φίλου του καὶ τὸ κα-τασυνέτριψε διὰ μιᾶς καὶ μόνης πιέ-σεως.

Βραχνὸς ἦχος ἠκούσθη καὶ κρότος ὁσπὼν θραυόμενων καὶ τίποτε πλέον· ἡ τίγρις ἦτο νεκρά.

Καθὼς ἤκουσε τὴν ἐπιθανάτιον ἐκεί-νην κραυγὴν, καθὼς εἶδε τὸ θέαμα ἐκεῖνο, ἡ ἀρσενικὴ τίγρις ἐξεμάνῃ ἐτι περισσό-τερον. Ἐβρυχήθη φοβερώτερον καὶ ἀνε-πήδησε. Τρεῖς περιῆλθε τὸν ὄμιλον τῶν κυνηγῶν ζητοῦσα κατάλληλον θέσιν νὰ ἐπιτεθῇ.

Ὅσον ἐπιτήδειοι σκοπευταὶ καὶ ἂν ἦσαν οὗτοι, αἱ σφαῖραί των δὲν ἠδυνήθη-σαν νὰ θανατώσωσι τὴν τίγριν, διότι ἡ ἰλιγγιώδης ταχύτης μεθ' ἣν ἔτρεχε καθίστα ἀδύνατον τὴν σκόπευσιν.

Ἐξαφνα δι' ἀπροσδοκήτου ὁρμῆς, δι' ἄλματος ἀπελπιστικοῦ ἡ τίγρις ἐφθασε τὸ οὖς τοῦ Ἄνθους τοῦ Λωτοῦ καὶ ἐ-κρεμάσθη ἀπ' αὐτό.

Ἡ ζωὴ τοῦ Ζαπούλ διέτρεχε τὸν ἔσχατον κίνδυνον· ὁ Ἕλλην ἀξιωματι-κὸς καὶ οἱ φίλοι του ἠτοιμάζοντο ἤδη νὰ κατακραυνώσωσι διὰ τῶν ὀπλων τὸ φο-βερὸν θηρίον, ἀλλ' ἦτο πολλῆς προσο-χῆς ἀνάγκη, μὴ φονεῦθῃ συγχρόνως καὶ ὁ Ζαπούλ. Ἀλλ' ὁ Μπαμπούλᾶς δὲν ἠθέλησε νάρησῃ εἰς τοὺς θηρευτάς τὴν τιμὴν ταύτην· ταχύτερος βέλους ἤρπασε τὴν τίγριν διὰ τῆς προβοσκίδος του, ἣτις εἶνε εὐκαμπτος ὡς χαλύβδινον ἐλατήριον, τὴν ὕψωσεν ὑπεράνω τῆς κε-φαλῆς του, τὴν περιστρέψεν ὀλίγον εἰς τὸ κενὸν καὶ τὴν ἐξέσφενδόντισε μετὰ δυνάμειος φοβερᾶς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Τίγρις διέδραμεν ὀλίγας στιγμὰς τὸ σῶμα τῆς τίγρεως, καὶ ἔπειτα ἡ αἵμα-χαρὴς κατοικὸς τῆς λόχμης ἐμεινεν ἀκί-νητος διὰ παντός.

Ὅτε ὁ ἀξιωματικός ἐπιστρέψας εἰς τὴν Ἑλλάδα προσέφερεν εἰς τὴν μνη-στήν του τὸ ἀξιοθαύμαστον δέρμα τῆς τίγρεως, εἶπεν εἰς αὐτήν:

— Ἡθέλησα νὰ κυνηγήσω μόνος μου τὴν τίγριν· ἀλλὰ δὲν πταίω ἐγὼ ἂν οἱ ἐλέφαντες μ' ἐσπέρησαν τὴν εὐχαρί-στησιν τοῦ νὰ τὴν φονεύσω μόνος μου.

ΠΑΤΡΟΚΛΑΟΣ ΚΑΛΑΪΣΕΝΟΣ

